

ROWNIK (1) *sb m*

A pl r(o)wniki.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. w innym znaczeniu.

*Człowiek w tym samym lub podobnym wieku, rówieśnik [czyj]: Smierć mu [starcowi mówi]/ gdym
twe równiki/ Poczyńiła wżytki nieboŹczyki: Y inych młodych niemáło/ Tuż przed tobą vmieráło.
A tobie też oczy ćmiáły/ Siły zázwdy vřtawáły BierEz S2.*

Cf ROWIENNIK

ALKa